

Mening er naturligvis den, at Lodsejeren, udfør hvis Lod Stenfiskeren tager Sten, skal kunne læse fra Stranden, hvad det er for en Stenfisker, der ligger derude. Men naar Lodsejeren har en Kikkert at se i, behøve Bogstaverne ikke at være saa store. Det vilde jo blive noget uhandleligt at have saa store Plader siddende paa sit Skib, de maa jo næsten kunne virke som et Slags Sejl, naar det blæser en lille Smule. Men hvad der er allervanskeligst for vore Stenfiskere — jeg siger „vore“, for vi Rigsdagsmænd nede paa Stevns have taget os en hel Del af dem, fordi vi betragte det at fiske Sten som en lovlig Næringsvej, og fordi det har vist sig, at de mange Steder ere blevne behandlede paa en mindre smuk Maade af Lodsejerne, idet der endog saa er blevet skudt paa dem med Bøsse fra Stranden — jeg siger, hvad der er det vanskelige for dem, er at faa at vide, hvor de maa tage Sten, og hvor de ikke maa tage Sten. Der staar nok paa Stranden Mærker i Form af Pæle med Paa-skrift, men det er undertiden meget vanskeligt at se disse og særlig vanskeligt at vide, hvor langt Forbudet rækker ud i Søen. Det kunne de ikke se paa disse Plader, dertil ere Bogstaverne alt for smaa. (*Nielsen-Gron*: 10 Tommer?) Nej, de ere ikke 2 Tommer høje, saadan som vi havde dem før, og der staar heller ikke i Forslaget noget om, hvor høje de skulle være, det overlades til Kystkommissionen. Der vil jeg nu sige, at naar Skipperen henvender sig paa Registreringskontoret, vilde det være meget praktisk, om han kunde faa udleveret en Fortegnelse over de Steder rundt om paa den danske Kyst, hvor der er nedlagt Forbud, Sted efter Sted, og hvor langt det virker ud i Havet. Med en saadan Fortegnelse kunde Fiskeren til enhver Tid se, hvor han havde Lov til at opholde sig uden at risikere, at de skyde paa ham, som de have gjort i gamle Dage, for Resten ogsaa for ikke saa lang Tid tilbage. Jeg ønsker at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke var passende at udlevere de paa-gældende en saadan lille Fortegnelse, hvoraf de kunde se, hvor de maa sejle hen og optage det Materiale, hvoraf de skulle leve.

Der kunde maaske endnu være andre Ting at bemærke til Lovforslaget, men jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger; thi naar det bliver behandlet i et Udvalg, saa kan man jo der komme frem med sine Ønsker og forhandle med Landbrugsministeren. Jeg slutter mig til For-

slaget og vil ligesom de andre ærede Talere takke Ministeren for dets Fremkomst.

Emil Petersen: Samtlige Udtalelser, vi have hørt i Dag, som ogsaa det foreliggende Lovforslag, ere jo et Udtryk for, at de Regler, vi nu have i Loven af 23. Januar 1862 om Adgang til i visse Tilfælde at faa nedlagt Forbud mod at fjerne Sand, Sten, Grus og deslige fra Forstranden, have virket meget utilfredsstillende. Disse Regler have været utilfredsstillende for de saakaldte Stenfiskere, idet disse mange Gange have klaget over, at den forholdsvis lette Adgang, der har været givet vedkommende Grundejere til at faa nedlagt Forbud mod at fjerne Sten fra Strandbredden, er bleven benyttet paa en uskon-som Maade fra Grundejernes Side. Reglerne have været utilfredsstillende for Kystejerne, idet mangen en Kystejers har gjort den Erfaring, at det nyttede ikke, at han tog Strandsyn og fik nedlagt Forbud mod at fjerne Ting, som beskyttede vedkommende Lodsejers Strandbred, naar ikke Naboen ogsaa lod foretage Syn og fik nedlagt et lignende Forbud. Den Ret, som saaledes ifølge den bestaaende Lov er given vedkommende Grundejer, har derfor været ret problematisk; desuden har det været en almindelig Klage fra vedkommende Grundejeres Side, at alle Overtrædelser af nedlagte Forbud skulle behandles som private Politisager, idet det ofte har været meget vanskeligt at faa fat paa Overtræderne af Forbudene eller faa oplyst, hvem de vare. Endelig ere de nugældende Regler ogsaa utilfredsstillende, hvis man ser det fra Statens eller Samfundets Synspunkt; thi det kan jo ikke være undgaaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, at mange Steder har Havet oplugt ret store Stykker af vort i Forvejen lille Fædreland, og vi vide alle, at mange Steder ere Kysterne af et saa svagt Materiale, at de i særlig Grad ere udsatte for Ødelæggelse af Havet. Den Regel, man har haft, at det er vedkommende Grundejers egen Sag, om han vil optage Syn eller ej, har Staten ikke kunnet være tilfreds med. Der er nemlig mange Steder Grundejere, som have set deres Fordel ved at bevare Retten til uhindret at benytte baade Forstranden og Kyststrækningen i ret vidt Omfang, uden at de egentlig have tænkt paa, hvilken Skade de tilføjede Landet som saadant.

Ved nærværende Lovforslag slaar man ind paa den rette Vej, idet den højtærede